

separeres i 80 pct. vand, 5 pct. humus samt 15 pct. handelsgødning, er kortlagt. Gødning i den form vil man kunne udnytte næsten ét hundrede procent, da man vil være i stand til at sprede den i meget mere kontrolleret form i forhold til traditionel gyllespredning. Derved undgås ned-sivning i grundvandet, da planterne jo vil optage alle næringsstofferne.

I lovforslag nr. L 58 er der også et krav om, at fristen for indsendelse af gødningsregnskaber er senest den 31. marts. Det krav mener vi er unødvendigt, da den allerede gældende lov, hvor det skal ske over en 3-måneders-periode, fungerer udmærket. I Dansk Folkeparti betvivler vi også, at konsulentsystemet kan nå at udarbejde 65.000 gødningsregnskaber på den korte tid, der er afsat i lovforslaget.

Sluttelig vil jeg fra Dansk Folkepartis side gøre ministeren opmærksom på den meget korte tidsfrist, der er givet de berørte organisationer til at komme med bemærkninger til loven. Det finder vi lidt uanstændigt.

Dette lovforslag minder meget om noget, som vi på sigt kan kalde lovsjusk. Jeg er bange for, at loven også skal rettes til mange gange, efter at den er vedtaget. Ét er jo papir, noget andet er praksis.

Vi kan altså ikke støtte lovforslaget, og det gælder også lovforslag nr. L 67.

Sonja Albrink (CD):

Miljøet er jo en underlig størrelse. På en masse områder kan Danmark stort set ikke gøre noget helst andet end at kippe med flaget.

Det danske samfund har, som mange ved, ofret en masse ressourcer på at begrænse CO₂-udledningen. Om det kan måles på verdensplan eller for den sags skyld bare i Danmark, kan man sætte spørgsmålstegn ved. Derfor er det også en meget god idé at gøre det, som vi gør, nemlig at koncentrere miljøindsatsen dér, hvor det virkelig batter noget.

I Danmark skal vi selvfølgelig ikke bare lade stå til med forurening, men den primære indsats bør lægges dér, hvor vi kan se og føle resultaterne. Derfor skal vi bl.a. gøre en indsats for at sikre vores grundvand og vore farvande, for kvaliteten her er alene vores eget ansvar.

Det er også en meget væsentlig grund til, at vi i CD gik ind i forhandlingerne og står bag aftalen om Vandmiljøplan II, for her kan vi virkelig gøre noget for nærmiljøet. For CD har det absolut været målet, som helliger midlet. Det vil sige, at der måske var nogle punkter, som vi

gerne havde set løst på en lidt anden måde, men samlet set er vi godt tilfreds med den samlede pakke.

Kvælstofafgiften bliver en overforbrugsafgift, så de reelle erhvervsjordbrug, som har behov for kvælstofgødning i deres daglige produktion, ikke får større udgifter. På den måde holder vi os til det gammelkendte princip om, at det er forurenere, der betaler.

I øvrigt kan CD tilslutte sig de øvrige initiativer, som er taget til at begrænse kvælstofudvaskningen, og i CD er vi særlig glade for de initiativer, der er taget til de frivillige ordninger som f.eks. skovrejsning og udlæg af vådområder på frivillig basis. Det er klart, at det i enkelte situationer kan være nødvendigt at bruge ekspropriationsinstrumentet for at få gennemført en større plan om vådområder, men det bør være den absolutte undtagelse, at den slags ting skal ske ved ekspropriation, og kun såfremt der i helt overvejende grad er folkelig, frivillig opbakning til projektet.

Kravene om registreringspligt og alt det administrative bøvvl, som følger i halen på gødningsselvangivelsen, giver jo landmændene nogle omkostninger. Den sænkede gødningsnorm kan give et udbyttefald eller måske et værdifald, fordi afgrødernes kvalitet falder.

Det er klart, at vi bliver nødt til at se på, om denne lovpakke har nogle konsekvenser, og på, hvad omkostningerne bliver, for som jeg startede med at sige, er det selvfølgelig forurenere, der skal betale. Men der må også være grænser for, hvor høj en pris man skal betale, og derfor må vi hen ad vejen se på, om omkostningerne står mål med resultatet.

Samlet set synes vi i CD, at vandmiljøplanen er en gevinst for miljøet, og som jeg har sagt tidligere, er den dermed også til gavn for os alle sammen. Derfor støtter vi i CD samtlige lovforslag.

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg vil først sige til hr. Christian H. Hansen: Gid det var så vel med de gyllesepareringsanlæg, som han beskrev det her, men jeg tror ikke, det forholder sig sådan.

For næsten 12 år siden fik Danmark under den borgerlige firkloverregering sin første egentlige vandmiljøplan, der skulle beskytte søer, åer, vandløb, hav og fjorde mod en stærkt stigende udledning af kvælstof til vandmiljøet. Sagen om de døde hummere i Kattegat er siden gået over i historien, i hvert fald i en del af